

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **T. P. P.**, narozená „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2016, č. j. MV-60379-5/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 2. 2020, č. j. 15 A 123/2016-40, žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2016, č. j. MV-60379-5/SO-2016, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 2. 2016, č. j. OAM-17336-33/TP-2014, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podaná podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) s odůvodněním, že nebyla splněna podmínka nepřetržitého přechodného pobytu na území České republiky, neboť žalobkyně žádným platným povolením k pobytu nedisponuje, když jí byl dosavadní pobyt ukončen. Současně se žalobkyně domáhala i zrušení výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobkyně trvala na tom, že ke dni podání žádosti o povolení k trvalému pobytu splňovala podmínku dvouletého nepřetržitého pobytu na území České republiky uvedenou v § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Konkrétně se podle žalobkyně jednalo o období ode dne 25. 9. 2012 do dne 25. 9. 2014. Žalobkyně byla přesvědčena, že žalovaný moderoval podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu v její neprospěch, neboť v napadeném rozhodnutí zohlednil rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu na území České republiky, které nabylo právní moci až dne 27. 10. 2015, tedy více než rok po podání její žádosti o povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně se domnívala, že zákon o pobytu cizinců nezakládá podmínku nepřetržitosti přechodného pobytu na území České republiky až do momentu vydání rozhodnutí ve věci. Doplnila, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-32, dospěl k závěru, že existují dva sporné výklady, a to, že podmínka nepřetržitého pobytu na území České republiky musí být splněna až do okamžiku vydání rozhodnutí, anebo že podmínka nepřetržitého pobytu na území České republiky musí být splněna pouze ke dni podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně rovněž poukázala na to, že pro posouzení její žádosti by měl být rozhodující stav věci ke dni podání žádosti, přičemž pokud by tomu tak nebylo, byla by nucena podat v důsledku formalistického rozhodnutí žádost novou, což označila za nevhodné. Žalobkyně připomněla, že do dnešního dne pobývá na území České republiky na základě povolení k přechodnému pobytu, neboť podala proti rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu žalobu, které byl usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem dne 6. 1. 2016, č. j. 15 A 147/2015-28, přiznán odkladný účinek.
3. Dále žalobkyně namítla, že žalovaný nedodržel zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí o její žádosti, tj. lhůtu 60 dnů. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu dne 25. 9. 2014, mělo být o její žádosti rozhodnuto do dne 25. 11. 2014. Žalobkyně připomněla, že o její žádosti bylo rozhodnuto až dne 29. 2. 2016, přičemž v rozhodnutí bylo navíc zohledněno rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu, který jí byl ukončen až ke dni 27. 10. 2015. Žalobkyně doplnila, že ke dni podání žádosti o povolení k trvalému pobytu žila ve společné domácnosti se svým synem M. P., občanem České republiky, a přítelem, nyní manželem, V. T. N., který je rovněž občanem České republiky. Žalobkyně byla proto přesvědčena, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2, § 3, § 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či s Úmluvou o právech dítěte.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a stejně jako žalobkyně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-32. K námitkám žalobkyně uvedl, že žalobkyně sice podmínku nepřetržitého pobytu splnila, avšak nikoliv ve smyslu eurokonformního výkladu. V případě žalobkyně totiž došlo k zákonem netolerovanému přerušení přechodného pobytu nabytím právní moci rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu na území České republiky ze dne 27. 10. 2015, č. j. MV-119379-3/SO-2015.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Podle žalovaného nemělo nedodržení lhůty k vydání rozhodnutí vliv na jeho zákonnost. V tomto směru žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, č. j. 2 Afs 96/2004-80.

Replika

6. V replice žalobkyně setrvala na svých argumentech. Trvala na tom, že pokud by žalovaný dodržel podmínku vydání rozhodnutí v zákonné lhůtě, tak jí mohlo být povolení k trvalému pobytu vydáno. Postup správních orgánů byl podle jejího přesvědčení v rozporu s dikcí zákona i eurokonformním výkladem. Připomněla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval nutností splnění zákonné doby z důvodu posílení jejího vztahu s českým státem. K tomu doplnila, že i po podání žádosti je její vztah s Českou republikou nadále posilován, neboť na jejím území i po podání žádosti o povolení k trvalému pobytu stále pobývá. Žalobkyně si je vědoma, že nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě automaticky nezakládá nezákonnost rozhodnutí, nicméně trvala na tom, že žalovaný úmyslně protahoval správní řízení tak, aby mohl její žádost zamítnout.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil a žalobkyně s tímto postupem po opakovaném dotazu po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu výslovně souhlasila.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Krajský soud v Ústí nad Labem v předmětné věci již jednou rozhodoval rozsudkem ze dne 19. 2. 2020, č. j. 15 A 123/2016-40, kterým zrušil rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 23. 6. 2016, č. j. MV-60379-5/SO-2016, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 2. 2016, č. j. OAM-17336-33/TP-2014, pro vadu řízení. V tomto rozsudku krajský soud konstatoval, že rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2017, č. j. 15 A 147/2015-35, bylo zrušeno jak odvolací rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2015, č. j. MV-119379/3/SO-2015, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ze dne 22. 6. 2015, č. j. OAM-1238-11/ZR-2015, kterým bylo rozhodnuto o zrušení přechodného pobytu žalobkyně; rozsudek ze dne 11. 10. 2017, č. j. 15 A 147/2015-35, nabyl právní moci dne 12. 10. 2017 a kasační stížnost proti němu nebyla podána. Protože v posuzovaném případě byla skutečnost, že žalobkyně v době vydání prvostupňového rozhodnutí nepobývala na území České republiky na základě povolení k přechodnému pobytu, dle žalovaného zásadním důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu, dospěl krajský soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 15 A 123/2016-40 k závěru, že v důsledku zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2017, č. j. 15 A 147/2015-35, došlo k odpadnutí zásadního důvodu, pro který byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu, a došlo k zásadní změně skutkového stavu, ze kterého by měl správní orgán při rozhodování vycházet.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Proti rozsudku Krajského soudu ze dne 19. 2. 2020, č. j. 15 A 123/2016-40, podal žalovaný včasnou kasační stížnost, o které bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 66/2020-20, kterým byl rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 2. 2020, č. j. 15 A 123/2016-40, zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že v rámci soudního řízení nebyla ze strany žalobkyně vznesena námitka, že v důsledku vydání rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2017, č. j. 15 A 147/2015-35, došlo k odpadnutí zásadní skutečnosti, na které byly vystaveny důvody pro zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu, a současně se nejednalo o skutečnost, ke které by měl soud přihlížet z úřední povinnosti.
11. Na tomto místě soud podotýká, že v novém soudním řízení je zdejší soud podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedenými právními názory Nejvyššího správního soudu obsaženými ve výše citovaném rozsudku.
12. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 25. 9. 2014 podala žalobkyně žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Jako důvod své žádosti uvedla sloučení rodiny se synem, občanem České republiky. Svou žádost doložila návrhem na rozvod manželství s L. P. ze dne 25. 10. 2013, dokladem o zajištění ubytování ze dne 24. 7. 2014, rodným listem syna M. P., narozeného dne „X“ v „X“, osvědčením o státním občanství České republiky syna M. P. a kopií pasu, v němž měla vyznačeno povolení k přechodnému pobytu v České republice. Z místního šetření provedeného v místě pobytu žalobkyně správní orgán I. stupně zjistil od sousedky, že žalobkyně se v místě pobytu zdržuje a sdílí společnou domácnost se svým nezletilým synem.
13. Správní orgán I. stupně předvolal dne 21. 11. 2014 k výsledku L. P., jehož výsledek se uskutečnil dne 21. 4. 2015, dále si pořídil kopii protokolu Policie České republiky č. j. CPUL-09820-5/CI-2009-044063 a kopii usnesení ze dne 22. 4. 2015, č. j. OAM-1238-3/ZR-2015, o zahájení správního řízení z moci úřední. Dne 28. 4. 2015 vydal správní orgán I. stupně pod č. j. OAM-17336-24/TP-2014 usnesení o přerušení řízení do doby pravomocného ukončení správního řízení ve věci zrušení platnosti povolení k přechodnému pobytu žalobkyně vedeného pod sp. zn. OAM-1238/ZR-2015. Dále si žalovaný vyžádal kopii rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ze dne 17. 6. 2015, č. j. OAM-1238-11/ZR-2015, kterým byl žalobkyni ukončen přechodný pobyt, toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 10. 2015, č. j. MV-119379-3/SO-2015. Dne 13. 11. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o pokračování řízení. Přípisem ze dne 24. 11. 2015, č. j. OAM-17336-30/TP-2014, vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. S podklady pro rozhodnutí se žalobkyně seznámila prostřednictvím zvoleného právního zástupce Mgr. Vratislava Polky s tím, že se k podkladům vyjádří do 7 dnů. Vyjádření správnímu orgánu I. stupně nebylo zasláno, a proto správní orgán I. stupně přistoupil dne 29. 2. 2016 k vydání prvoinstančního rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím zvoleného právního zástupce blanketní odvolání, které bylo na výzvu správního orgánu I. stupně právním zástupcem doplněno. O odvolání žalobkyně bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.
14. Nejprve se soud zabýval námitkou, že správní orgán I. stupně nepostupoval správně, když posuzoval splnění podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu k okamžiku vydání rozhodnutí, nikoli k okamžiku podání žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu. Tvrzené nepřezkoumatelnosti soud nepřisvědčil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházejí z judikatury Nejvyššího správního soudu konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když posuzoval splnění podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu k okamžiku vydání rozhodnutí, nikoli k okamžiku podání žádosti. Žalovaný dále vysvětlil, že k podmínkám, které musí cizinec splňovat k tomu, aby mohl v období od podání žádosti o povolení k pobytu do právní moci rozhodnutí o ní legálně pobývat na území České republiky, patří požadavek, že se na něj nesmí vztahovat pravomocné rozhodnutí o ukončení jeho přechodného pobytu. Proto žalovaný označil za podstatné, že dne 27. 10. 2015 bylo pravomocně rozhodnuto o ukončení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přechodného pobytu žalobkyně, čímž byla narušena nepřetržitost jejího dosavadního pobytu v České republice.

15. Soud současně nepřisvědčil názoru žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, ani tvrzení žalobkyně o porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Soud má za to, že žalobkyně spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí a vypořádání námitek nesouhlasí s vlastními závěry žalovaného. Správnost, či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
16. Podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců platí, že „[m]inisterstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody podle § 87g nebo 87h.“ Podle § 87h odst. 1 písm. b) téhož zákona platí, že „[m]inisterstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přiblížen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.“
17. V projednávané věci správní orgány vycházely z toho, že žalobkyně splnila podmínku dvou let nepřetržitého přechodného pobytu na území. Nicméně mezi účastníky řízení je v tomto ohledu sporné především to, k jakému okamžiku se má splnění zákonných podmínek posuzovat. K této otázce však existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[p]ro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval problematikou pobytu cizinců a výslovně konstatoval, že „[p]odmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu, ale vůbec obecně podmínky pro vydání správního rozhodnutí, musí tedy být splněny nejen v době žádosti a v průběhu správního řízení, ale především k okamžiku rozhodnutí správního orgánu.“
18. S citovanými závěry se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že je právem České republiky jako každého jiného státu regulovat příchod cizinců na své území a jejich pobyt zde, a tedy i stanovovat podmínky pro získání pobytového oprávnění, jakkoli se mohou jevit přísnými. Naopak cizinec, který hodlá na území České republiky pobývat, musí stanovené podmínky respektovat a trvale plnit. Této premise pak plně odpovídá uvedený závěr, že nepostačuje, pokud cizinec splní podmínky pro získání pobytového oprávnění v okamžiku podání žádosti, nýbrž musí tyto podmínky splňovat i následně po celé správní řízení a rovněž v době vydání rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené skutečnosti je nutné závěr správních orgánů, že podmínka nepřetržitosti pobytu žalobkyně na území České republiky po zákonem požadovanou dobu nebyla naplněna, označit za správný. Tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
19. K poukazu žalobkyně na skutečnost, že proti rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu podala žalobkyně žalobu v rámci správního soudnictví a této žalobě byl přiznán usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 1. 2016, č. j. 15 A 147/2015-28, odkladný účinek, soud uvádí, že je nutné zdůraznit, že přiznáním odkladného účinku podané žalobě se nic nemění na skutečnosti, že žalobou napadené rozhodnutí je pravomocné. Rozhodnutím o přiznání odkladného účinku žalobě se pouze odkládá vykonatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Proto ani výše uvedené rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu žalobkyně nic nemění na skutečnosti, že ke dni vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu bylo pravomocně rozhodnuto o ukončení jejího přechodného pobytu.
20. Dále žalobkyně namítala, že žalovaný nedodržel zákonem stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí o její žádosti, tj. lhůtu 60 dnů. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně dne 25. 9. 2014 podala žádost o povolení k trvalému pobytu. Na základě skutečností zjištěných v rámci řízení o žádosti žalobkyně bylo doručením oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. 4. 2015, č. j. OAM-1238-3/ZR-2015, zahájeno řízení o ukončení přechodného pobytu žalobkyně. Usnesením Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 28. 4. 2015, č. j. OAM-17336-24/TP-2014, bylo přerušeno řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu do doby pravomocného rozhodnutí v řízení o ukončení přechodného pobytu žalobkyně. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 17. 6. 2015, č. j. OAM-1238-11/ZR-2015, kterým byl žalobkyni ukončen přechodný pobyt, nabylo právní moci dne 27. 10. 2015. Následně správní orgán I. stupně vyrozuměl přípisem ze dne 13. 11. 2015, č. j. OAM-17336-27/TP-2014, žalobkyni o pokračování řízení o její žádosti o povolení k trvalému pobytu. Následně dne 29. 2. 2016 bylo vydáno v předmětné věci prvostupňové rozhodnutí a dne 23. 6. 2016 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.
21. Dle § 169 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí platilo, že pokud nešlo rozhodnutí vydat bezodkladně, mělo se rozhodnutí vydat ve lhůtě 180 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Tato lhůta v daném případě dodržena nebyla. Ovšem dle ustálené judikatury správních soudů (viz např. rozsudek ze dne 25. 8. 2006, č. j. 2 Afs 96/2004–80, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „samotná délka správního řízení nezpůsobuje nezákonnost výsledného rozhodnutí“), nezakládá případné překročení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí samo o sobě nezákonnost vydaných správních rozhodnutí. S touto judikaturou se plně ztotožňuje i zdejší soud a konstatuje, že délka řízení nemohla způsobit nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Pro úplnost pak soud konstatuje, že správní orgán I. stupně nepochybil, když přerušil usnesením ze dne 28. 4. 2015 řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu do doby pravomocného rozhodnutí v řízení o ukončení přechodného pobytu žalobkyně, neboť, jak již soud uvedl výše, otázka existence povolení k přechodnému pobytu ke dni rozhodnutí o žádosti o povolení k trvalému pobytu byla zásadní otázkou pro rozhodnutí správních orgánů ve věci samé. Ani tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.
22. K poukazu žalobkyně, že ke dni podání žádosti o povolení k trvalému pobytu žila ve společné domácnosti se svým synem M. P., občanem České republiky, a přítelem (nyní manželem) V. T. N., který je rovněž občanem České republiky, soud uvádí, že tuto skutečnost správní orgány v rámci správního řízení nijak nezpochybňovaly. Splnění podmínky, že žalobkyně byla ke dni vydání rozhodnutí nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, ovšem nepostačuje k vyhovění žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu, neboť dle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců musí být ještě kumulativně splněna podmínka nepřetržitého dvouletého přechodného pobytu cizince na území České republiky, která v případě žalobkyně ke dni vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti splněna nebyla.
23. S ohledem na vše výše uvedené dospěl soud k závěru, že tvrzení žalobkyně, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2, § 3, § 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či s Úmluvou o právech dítěte, není důvodné.
24. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že námitky obsažené v žalobě nejsou důvodné, proto žalobu výrokem I. rozsudku dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 3 s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal v řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 2. 2020, č. j. 15 A 123/2016-40, žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval. Pro přiznání náhrady nákladů řízení je rozhodný konečný úspěch ve věci.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. srpna 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)